

[Peder Sass]

at det kunne have været vedtaget inden 1. maj 1993. Når dette ikke har været muligt, skyldes det, at Fremskridtspartiet ikke var tilfreds med denne ændring alene; de ville også have, at forsøgsperioden skulle udvides med et år fra 1. januar 1995 til 1. januar 1996.

Socialdemokratiet kunne ikke som regeringsparti acceptere dette forslag, idet det går ud over den indgåede forligsaftale og dermed bryder med de normale spilleregler for forlig. Vi må således konstatere, at Fremskridtspartiet igennem sine krav om forlængelse har været med til at forhale ikrafttrædelsestidspunktet for gennemførelse af loven.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at der var to faktuelle fejl i hr. Peder Sass' indlæg.

For det første at der i bemærkningerne til det lovforslag, vi har til behandling i dag, står, at der mellem forligspartierne er enighed, for det er der bestemt ikke. Det er regeringen da også blevet gjort opmærksom på skriftligt, og det skete oven i købet efter, at der var et særligt møde om denne sag den 17. august. Hverken skatteministeren eller resten af regeringen kunne være i tvivl om, hvordan situationen var efter det møde den 17. august. Der var ikke enighed blandt forligspartierne om denne fremgangsmåde, og derfor er det forkert, hvad der blev sagt.

Hr. Peder Sass dementerer også delvis sig selv, i og med at hr. Peder Sass tillægger Fremskridtspartiet skylden for, at sagen ikke for længst er blevet ekspederet. Det er sådan, at Socialdemokratiet ikke havde del i den forligstekst, der blev indgået aftale om den 8. maj 1992. Socialdemokratiet gik endda så vidt som til at udsende en pressemeddelelse kort efter, at forliget var indgået, hvori man meddelte, at det var topprioritet for Socialdemokratiet hurtigst muligt at få fjernet den forligstekst igen. Derfor skal Socialdemokratiet bestemt ikke bebrejdes, at man har forsøgt med alle midler at sætte en kæp i hjulet for denne sag. Det er fair nok i det politiske spil.

Hvad der til gengæld ikke er fair, er, at tre af de forligspartier, der indgik aftalen af 8. maj, nemlig de tre forligspartier, der nu udgør regeringsamarbejdet sammen med Socialdemokratiet, har valgt ikke at ville overholde aftalen.

(Kort bemærkning).

Peder Sass (S):

Socialdemokratiet var ganske rigtigt ikke med i denne del af aftalen om aktiviseringsinitiativer, men i det papir, der foreligger fra den 8. maj 1992 om selve aftalen, står der:

»Der laves forsøg frem til 1. januar 1995, hvor op til 10 geografisk afgrænsede områder etableres som særlige erhvervszoner.«

I øvrigt vil jeg bede hr. Kim Behnke bekræfte, at der i marts var en forhandling mellem regeringen og forligspartierne – en forhandling, hvorunder det blev tilkendegivet fra de andre partier, at man var enig i at gennemføre de ændringer, som er til behandling i dag.

(Kort bemærkning).

Kim Behnke (FP):

Det fremgår klart og utvetydigt af selve den forligstekst, der blev truffet aftale om den 8. maj 1992, at der skulle indføres en forsøgsordning. Forsøget skulle strække sig frem til udgangen af 1999, men der skulle være en etableringsfase over 2 år, og det var frem til udgangen af 1994. Det var minsandten under forudsætninger, der var gældende i maj 1992. Ingen havde på det tidspunkt drømt om, at sagen ville blive træneret så meget, som tilfældet har været.

Jeg kan bekræfte over for hr. Peder Sass, at der var en forhandling den 24. marts 1993 i Skatteministeriet, og grunden til, at den forhandling overhovedet blev aktuel, var, at skatteministeren greb ind i denne sag. Så sent som den 11. februar forelå der fra industriministeren udkast, som blev distribueret blandt forligspartnerne, til, hvordan man kunne løse spørgsmålet om de 50.000 ecu, og det var der ingen der havde indvendinger mod, for sådan skulle det selvfølgelig løses. Men pludselig kommer der den 12. marts et brev fra skatteministeren, hvori det siges, at det alligevel ikke kan lade sig gøre, på trods af at embedsmandsværket i Industriministeriet i 4 måneder havde arbejdet med præcis den model.

Vores reaktion er at sige: Jamen så er vi nødt til at have en forhandling om dette her. Den forhandling finder sted den 24. marts, og derunder bliver der fra vores side klart og tydeligt gjort opmærksom på, at selve løsningen med de 50.000 ecu ikke var noget at råbe hurra for,